

Vzpomínka z roku 1965

Svatopluk Pastyřík

Různých obdobných příjemných zážitků z kontaktů a setkání s panem profesorem Lotkem mají určitě jeho žáci a spolupracovníci dost a dost. Proto bych rád do tohoto souboru přispěl vzpomínkou možná poněkud ojedinělou.

To bylo tak: olomoucká katedra bohemistiky pořádala v polovině šedesátých let minulého století vždy v červnu kulturní a literární exkurze do různých oblastí naší republiky. V pětadesátém roce jsme cestovali po východních Čechách. Jako ubytovací základnu vybrali organizátoři novoměstský hotel Metuje, odkud jsme denně autobusem vyjížděli za východočeskými pamětihodnostmi. I stalo se, že jsme s panem profesorem, tehdy ještě odborným asistentem, byli společně ubytováni ve dvoulůžkovém pokoji v prvním patře na konci chodby, protože jsme oba byli ve svých skupinách liší. Ale dost možná, že roli sehrálo i to, že jsem v té době pracoval jako pomocná vědecká síla u pana prof. Daňhelky, vedoucího katedry, s nímž sdílel dr. Lotko jako tajemník katedry kancelář, tudíž jsme se znali přece jen trochu víc a líp.

V pokoji mi pan doktor velkoryse nechal vybrat postel, sám si v prvé řadě zabral v hotelovém pokoji umyvadlo (koupelny v hotelu nebyly). Byl totiž až neuvěřitelně dbalý na očistu těla, zároveň však i svých svršků. Ani smítko na oděvu, ani trochu prachu na botách. Než pan asistent vždy po návratu z celodenního putování provedl důkladný čistný obřad, chodil jsem dolů do restaurace na pár piv. Měl jsem skutečně dostatek času.

Druhý den východočeského putování vyrašil mezi studenty nápad na neformální setkání s našimi učiteli. Bylo teplo, volba padla na přírodní prostředí. Zařídít nákup pár bas lahvového piva a něco málo dalších potravin nebyl problém – větší potíží bylo domluvit čas odjezdu našeho autobusu z města tak, aby měl pan doktor dostatek času na důkladnou hygienu, převlek a úpravu zevnějšku. A to jsme jeli do přírody! Vedle něj jsme my studenti vypadali jako tlupa vandrůvků. Ach jo! Skoro jsem až panu doktorovi záviděl – dokonale elegantní gentleman. Každým coulem. Za všech okolností. I na tuhle lesní párty si pečlivě vycídl boty. Fascinovalo mě to. Ve ztemnělém lese jsme v malém úvozu s travnatými břehy rozdělali malý táborák. Naleštěné boty pana doktora dostaly tenkrát co proto. Co bude dál?

Pan doktor neklamal. Po návratu z lesa pečlivě na balkóně odstranil bláto, boty omyl, nakrémoval, vyleštil. Ráno vstupoval do autobusu pečlivě oblečený

a čerstvě oholený elegán. S botami jako zrcadlo. Tak jsme jej znali z přednáškových tříd, z pracovny, z chodeb na fakultě. Arbiter elegantiae. Dokonalý.

Od novoměstského zážitku jsem se už nikdy nezapomněl podívat při setkání s ním na jeho boty. Vždy, když jsem sklopil zrak ke špičkám jeho nablýskaných bot, ujistil jsem se, že je vše tak, jak má být. V této skutečnosti bylo vše podstatné, co pana profesora Lotka charakterizovalo – smysl pro pořádek, smysl pro detail, přesnost, pravidelnost, systematicklost. Jistota.

Pan profesor Lotko byl pro mě vždy ztělesněním těchto kvalit.

doc. PhDr. Svatopluk Pastyřík, Ph.D.
Katedra českého jazyka a literatury
Pedagogická fakulta
Rokitanského 62
50003 Hradec Králové III
Univerzita Hradec Králové
Svatopluk.Pastyrik@uhk.cz